

Đừng Tưởng

Đừng tưởng cứ núi là cao
Cứ sông là chảy, cứ ao là tù
Đừng tưởng cứ dưới là ngu
Cứ trên là sáng, cứ tu là hiền
Đừng tưởng cứ đẹp là tiên
Cứ nhiều là được, cứ tiền là xong
Đừng tưởng không nói là câm
Không nghe là điếc, không trông là mù
Đừng tưởng cứ trọc là sư
Cứ vâng là chịu, cứ ừ là ngoan.
Đừng tưởng có của đã sang
Cứ im lặng tưởng là vàng nguyên cây
Đừng tưởng cứ uống là say
Cứ chân là bước, cứ tay là sờ
Đừng tưởng cứ đợi là chờ
Cứ âm là nhạc, cứ thơ là vần
Đừng tưởng cứ mới là tân
Cứ hứa là chắc, cứ ân là tình
Đừng tưởng cứ thấp là khinh
Cứ chùa là tĩnh, cứ đình là to
Đừng tưởng cứ quyết là nên
Cứ mạnh là thắng, cứ mềm là thua
Đừng tưởng cứ lớn là khôn
Cứ bé là dại, cứ hôn... là chồng

Đừng tưởng giàu hết cô đơn
Cao sang hết ốm, tham gian hết nghèo
Đừng tưởng cứ gió là mưa
Bao nhiêu khô khát trong trưa nắng hè
Đừng tưởng cứ hạ là ve
Sân trường vắng quá ai khe khẽ buồn...
Đừng tưởng thu lá sẽ tuôn
Bao nhiêu khao khát con đường tình yêu...
Đừng tưởng cứ thích là yêu
Nhiều khi nhầm tưởng bao điều chẳng hay...
Đừng tưởng trong lưới có đường
Nói lời ngon ngọt mười phương chết người
Đừng tưởng cứ chọc là cười
Nhiều khi nói móc biết cười làm sao?
Đừng tưởng khó nhọc gian lao
Vượt qua thử thách tự hào lắm thay!
Đừng tưởng cứ giỏi là hay
Nhiều khi thất bại đắng cay muôn phần
Đừng tưởng nắng gió êm đềm
Là đời tươi sáng hóa ra đường cùng
Đừng tưởng góp sức là chung
Chỉ là lợi dụng lòng tin của người
Đừng tưởng cứ tiến là lên
Cứ lui là xuống, cứ yên là nằm
Đừng tưởng rằm sẽ có trăng
Trời giăng mây xám mà lên đỉnh đầu
Đừng tưởng cứ khóc là sâu
Nhiều khi nhỏ lệ mà vui trong lòng
Đừng tưởng cứ nghèo là hèn
Cứ sang là trọng, cứ tiền là xong
Đừng tưởng quan chức là rỗng
Đừng tưởng dân chúng là không biết gì
Đời người lúc thịnh, lúc suy
Lúc khỏe, lúc yếu, lúc đi, lúc dừng
Bên nhau chua ngọt đã từng
Gừng cay, muối mặn, xin đừng quên nhau!
Ở đời nhân nghĩa làm đầu
Thủy chung sau trước, tình sâu, nghĩa bền
Ai ơi, nhớ lấy đừng quên...!

BÙI GIÁNG

Ông mệnh danh là “thi sĩ điên”. Ông sinh ngày 17-12-1926 tại làng Thanh Châu, xã Vĩnh Trinh, huyện Duy Xuyên, Quảng Nam. Ông mất ngày 7-10-1998 tại Saigon.